

Onderwijs 2032

Sander Dekker, staatssecretaris van onderwijs in het kabinet Rutte, lanceerde recentelijk zijn ambitieuze toekomstplan '# Onderwijs 2032'. Hierin zette hij uiteen hoe het onderwijs er in 2032 uit zou moeten zien: kenniseconomisch en toekomstbestendig! Laten we in onze tijdmachine stappen en een kijkje nemen in het jaar 2032. We sluiten de deuren van de tijdmachine, drukken op de rode knop en daar gaan we: op naar # 2032!

Het is 8.30 uur. De leerlingen van klas 3a van de Sander Dekker School te Zoetermeer-west lopen het schoolplein op. Eén van de leerlingen uit 3a, Michael, pakt zijn tomtom die hem de weg wijst naar Open Space 313. Hij checkt zich in bij absentenregistratiepaal Big Brother 2.0. Hij neemt plaats op een flexplek, klapt zijn i-pad open en maakt connectie met ELO (Electronische Leer Omgeving). Het eerste uur staat 'Economic programming' op de rol. Ha, daar komt de nieuwe Teach Bot binnen: 'Hi, folks, morning, I'm Techno John'. Techno John legt uit waar de les over zal gaan. 'We zullen een programma ontwikkelen waarin je razendsnel kan inspelen op de steeds fluctuerende aandelenmarkten'. Hij vertelt er met gepaste trots bij dat hij met het oog op de *Inspectability* van de school een *tool* heeft ontwikkeld die hij vandaag gaat *uitrollen*. Hij kan hiermee meteen checken welke score elke individuele leerling zal behalen bij het ontwikkelen van zijn design-software. De leerlingen gaan enthousiast aan het werk met hun *target*. Voor ze het weten gaat de bel en is de les ten einde.

Het volgende uur krijgen ze 'History of functionalism'. Gemopper alom. Wat moeten ze met dit kolengestookte vak? Is dit functioneel? De Teach Bot – zelf ook al twee maanden oud - verontschuldigt zich door op te merken dat er ooit een minister was die dit vak heeft ingevoerd. 'Dat kwam zo', legt hij uit: 'In het jaar 2015 hadden studenten van de Universiteit van Amsterdam het Maagdenhuis bezet. Ze waren in die tijd ontevreden over het onderwijs dat geheel gericht was op carrière en economie. De studenten wilden weer echt onderwijs krijgen: *Bildung* noemden ze dat'. '*Bildung*? Wa's da nou weer?', vraagt Michael. De leraar antwoordt: 'Ja, da's zoiets als literatuur, geschiedenis en filosofie; zeg maar diep nadenken over de wereld'. Een Homerisch gelach gaat op onder de leerlingen (die zelf natuurlijk niet meer weten waarom hun gelach 'Homerisch' heet). 'Die Neanderthalers met hun kolengestookte ideeën over *Bildung* waren toch wel een komisch volkje', mompelt Michael. De leraar vervolgt: 'Deze minister is toen voor die druk gezwich. Vandaar dat wij nu ook wat aan *Bildung* doen'. Opnieuw klinkt gesteun. 'Maar nu gaan we aan het werk want dit verhaaltje kost me zomaar tien punten op mijn declarabiliteisindex! We gaan het hebben over de grondlegger van het moderne onderwijs: de grote pedagoog Maurice de Hond. In feite zijn alle pedagogen sinds hem slechts voetnoten bij Maurice de Hondt. In een moeizame strijd wist deze denker de eerste Steve Jobs School op te richten. Hij bevrijdde de kinderen van het zogeheten boek, een bundel slordig aaneengeregen papier met daarop in inkt afgedrukte letters over non-functionalistische thema's als 'Middeleeuwse Franse letterkunde' of 'Dichtkunst van het Réveil'. Je kan aan oude instagrambeelden uit die dagen zelfs nog zien dat er iets van bevrijding doorschemert in de gezichten van de kinderen die voor het eerst met heuse I-padjes naar het kleuterklasje liepen. Ze hadden die i-padjes rubberen randen gegeven zodat ze ermee konden stuiterballen in de pauze: kom hier eens om met een boek! Toentertijd gingen kinderen overigens pas op hun vierde jaar naar school. Je kan je dat niet voorstellen natuurlijk in ons Imminent Postnataal Onderwijs Programma (met de instap-cito rond de leeftijd dat het kind ook lijfelijk zijn eerste stapjes zet!). Gelukkig, daar klonk het verlossend signaal van de bel! *Exit Bildung!*

Het derde uur begint: 'Pragmatic English'. De docent vertelt trots dat hij heeft meegewerkt aan een *Word-tool* voor nuttig Engels. Met een hele redactie heeft hij de oude *Oxford English Dictionary* gepakt waarin 30.000 woorden stonden. 'Da's het aantal woorden dat de kampioen van het non-functionalisme, ene William Shakespeare *of all writers*, beheerste en gebruikte in zijn boeken, jongens! We hebben alle niet-relevante woorden – metaforen, fantasiewoorden en religieuze taal - geschraapt tot onze *Word-tool* van 2.000 woorden overbleef: Pragmatic English for no nonsense kids!'. De bel ging alweer. Het was pauze! Michael was nog helemaal in the flow. 'Nu FF chillen man!' Hij leunde behaaglijk achterover, voelde zich buitengewoon relaxed en mompelde: 'Ik denk dat ik leraar ga worden'.

Dr. Ewald Mackay